

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. K., s.r.o.**, zastoupeného advokátem JUDr. Jaroslavem Hoškem se sídlem Hnězdenská 735/6, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 19**, se sídlem Semilská 43/1, Praha 9, zastoupenému advokátem Mgr. Ivanem Chytilém se sídlem Maiselova 15, Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1) J. M., 2) M. v. s. l. s. P., 3) L. P., s.r.o., všechny zúčastněné osoby zastoupeny advokátem JUDr. Vladimírem Křížem se sídlem E. Krásnohorské 10, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 270/2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2006 č. j. 7 Ca 270/2005 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **je p o v i n e n** zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 5712 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet advokáta Mgr. Ivana Chytila.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2006 č. j. 7 Ca 270/2005 - 51, kterým byla žaloba odmítnuta a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal, aby soud žalovanému zakázal porušovat jeho práva tím, že provoz na komunikaci v H. ulici v P. 9 – K. omezil umístěním zákazové dopravní značky B 13 a tím zakázal průjezd vozidel nad 6 tun touto ulicí. Žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému doplnit tuto dopravní značku

dodatkovou tabulkou E 12 pro vozidla zajišťující jeho zásobování od pondělí do pátku denně v době od 8 do 16 hodin.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a ve svém vyjádření uvedl, že žaloba je podána opožděně. Ze správního spisu je totiž patrné, že dopravní značení bylo umístěno již dne 1. 12. 2004 s dodatkovou tabulkou, že od 1. 1. 2005 nabude platnosti. Žaloba však byla podána dne 12. 12. 2005.

Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že žalovaný stanovil svým rozhodnutím ze dne 18. 11. 2004 č.j. 9248/04/ODIMH/Sm, podle ust. § 77 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, místní úpravu provozu v ulici H., která spočívá v umístění dopravní značky B 13 (6 t) s dodatkovou tabulkou E 12 s textem „platnost od 1. 1. 2005“.

Soud nejprve posuzoval, zda činnost žalovaného (umístění dopravní značky na veřejné komunikaci) může být pojmově nezákonným zásahem, který přímo zkracuje žalobce na jeho právech ve smyslu ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze, s odkazem na ust. § 82 s. ř. s., dovedl, že za takový zásah nepovažuje umístění dopravní značky na pozemní komunikaci. Vyšel nejen z ust. § 82 s. ř. s., které vyžaduje, aby subjekt byl přímo zkrácen na svých právech, ale i z celého pojetí českého správního soudnictví a jeho pravomoci. Žalobce žádné veřejné subjektivní právo na umístění či neumístění dopravní značky na pozemní komunikaci nemá. Žalobce umístěním značky tak není přímo zkrácen na žádném svém veřejném subjektivním právu, kterému by odpovídala příslušná veřejnoprávní povinnost správního orgánu. Podle názoru Městského soudu v Praze žalobce tedy nemá právo na to, aby část místní komunikace byla či nebyla označena příslušnou dopravní značkou, neboť tato komunikace je přístupná neohrazenému a neadresnému počtu subjektů, a nikoli pouze žalobci.

Smyslem umístění dopravní značky na pozemní komunikaci v tomto případě je místní úprava provozu na pozemní komunikaci konkrétně určeným uživatelům této komunikace do budoucna, bez jakéhokoli přímého vztahu k žalobci či jeho podnikatelským aktivitám. Podle názoru Městského soudu v Praze nezákonným zásahem nemohou být ani důsledky takového opatření, pokud samo toto opatření zásahem není. Pouhý důsledek úkonu, který sám povahu zásahu nemá, nemůže konstituovat zásah ve smyslu s. ř. s. Soud zásadně přezkoumává i v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem zásah učiněný již v minulosti, přičemž přihlíží k právně významným skutečnostem, které nastaly v mezidobí mezi učiněným zásahem a rozhodnutím soudu. Pokud určitý úkon správního orgánu povahu zásahu nemá, nemůže mít pak ani takové důsledky, které by byly pod soudní ochranou žalobou před nezákonným zásahem správního orgánu.

Městský soud v Praze proto žalobu odmítl jako žalobu podanou osobou zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Kasační stížnost žalobce podal z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, protože Městský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) a a) s. ř. s.].

Žalobce uvedl, že od 1. 1. 2001 podniká v provozovnách, které se nacházejí v areálu v P. 9, H. ulici. Tento areál spravuje jako majetek České republiky státní podnik L. P. Provozovny slouží žalobci k hospodářským činnostem v souvislosti s jeho předmětem podnikání, jímž je mj. stavebně montážní činnost. Tento předmět podnikání je objektivně závislý na dodávkách zboží a materiálu dopravovaných silničními motorovými vozidly o okamžité hmotnosti nad 6 tun. Tato vozidla nemohou do areálu žalobce vjet jinak než po komunikaci vedoucí H. ulicí.

Tím, že žalovaný do této ulice umístil uvedenou zákazovou dopravní značku a tato ulice je jediná, kterou je možno zajišťovat provoz žalobce, bylo tímto jednáním žalovaného nezákonně zasaženo do práv žalobce a byla porušena jeho základní práva, a to zejména právo na podnikání (čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Žalobce uvedl, že si nechce v žádném případě osobovat právo rozhodovat o tom, kde bude umístěna dopravní značka upravující provoz na pozemní komunikaci, nicméně má právo na to, aby mohl nerušeně v rámci zákona podnikat a právo dožadovat se na státu právní ochrany v případě, že je mu toto právo upíráno. Je zřejmé, že umístění této zákazové značky na jediné přístupové místo mu toto právo upírá, a to přesto, že stejný úřad, který ho nyní svým rozhodnutím existenčně ohrožuje, mu na toto podnikání vydal souhlas s umístěním provozovny.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Na podporu tvrzení uvedených v kasační stížnosti žalobce dodatečně předložil rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů, ze dne 9. 3. 2006 č.j. 136/2006-160-SPR/2. Toto rozhodnutí se týká uložení pokuty za přestupek, kterého se dopustil jeden z řidičů tím, že nerespektoval shora uvedenou zákazovou dopravní značku. V odůvodnění rozhodnutí Ministerstvo dopravy mj. uvedlo, že dopravní značka B 13 se neumísťuje na pozemní komunikaci za účelem ochrany obyvatel např. před přílišným hlukem, prašností apod., ale slouží jako ochrana komunikace, mostu apod. před poškozením nadměrným zatížením.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, protože se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí Městského soudu v Praze. I ze zprávy veřejného ochránce práv, který se touto záležitostí rovněž zabýval, vyplynulo, úprava provozu byla učiněna oprávněně a dokonce k ní mělo dojít již dříve.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

V rámci kasační stížnosti je třeba posoudit, zda umístění zákazové dopravní značky, která zakazuje vjezd vozidlům s okamžitou hmotností převyšující 6 t, lze považovat za nezákonný zásah žalovaného, protože znemožňuje žalobci zásobování obchodní společnosti.

Podle ust. § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

Nutno tedy v tomto konkrétním případě posoudit, zda umístění dopravní značky na pozemní komunikaci je tím zásahem, který má na mysli ust. § 82 s. ř. s. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalobce totiž nemá žádné veřejné subjektivní právo na umístění nebo neumístění dopravní značky na pozemní komunikaci. Proto žalobce nebyl umístěním dopravní značky přímo zkrácen na žádném svém veřejném subjektivním právu, které by odpovídala veřejnoprávní povinnost správního orgánu. Jinak řečeno, žalobce nemá právo na to, aby komunikace byla či nebyla označena dopravní značkou, protože pozemní

komunikaci užívá neomezený a neohraničený počet subjektů, nikoli pouze samotný žalobce. Smyslem umístění dopravní značky je tak úprava provozu na pozemní komunikaci vztahující se na všechny její uživatele.

Nejvyšší správní soud se s tímto právním posouzením Městského soudu v Praze zcela ztotožňuje; to se týká i úvahy soudu o tom, že pouhý důsledek úkonu, který sám povahu zásahu nemá, nemůže konstituovat zásah ve smyslu s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy považuje usnesení Městského soudu v Praze za zákonné a kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci úspěch, byl zastoupen advokátem, který provedl dva úkony právní služby – převzetí a přípravu zastoupení a sepis vyjádření ke kasační stížnosti. Za tyto dva úkony právní služby náleží odměna ve výši 4200 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Dále mu přísluší náhrada hotových výdajů v částce celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částka 912 Kč jako náhrada DPH. Celkem tedy je žalobce povinen zaplatit žalovanému – na účet advokáta, který ho zastupoval – částku 5712 Kč ve lhůtě stanovené ve výroku rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

